

ת"פ 2511/07 - מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נגד א. ג. ב. ז.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2511-07 מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נ' ג. ב. ז.
בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

א. ג. ב. ז.

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד גאנם גזאווי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ג) + 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(1) + 379 + 25 לחוק; היזק במזיד לפי סעיף 452 לחוק; ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ג)(1) + 379 לחוק.

על פי המפורט באישום הראשון, ביום **3.4.07** בשעה 16:30, בביתם בקלנסואה על רקע ויכוח, תקף הנאשם את אשתו ד. (להלן: "המתלוננת") בכך שהחזיק את צווארה עם שתי ידיו וניער אותה בחוזקה. משנסה מפניו-המשיך הנאשם והכה בגבה, וכתוצאה מכך נפלה המתלוננת לרצפה.

בעודה שרועה על הרצפה, תפס הנאשם בשערותיה וחבט ראשה ברצפה.

משהצליחה לקום על רגליה, הפילה הנאשם על הספה, נשכה בפניה והכה בהם באגרופים.

לאחר שנמלטה למרפסת, ניסה הנאשם לתוקפה בכך שזרק לעברה קופסא מגבס שהתנפצה על הקיר.

בנסיבות אלה, שבר הנאשם מאפרה וצלחת.

על פי האישום השני, ביום **22.3.07** בשעה 15:00, בביתם, עקב סירובה של המתלוננת להכין לו ארוחת צהרים, סטר הנאשם על פניה, והכה בה באגרופים.

2. בתשובתו לכתב האישום, הודה הנאשם כי היה במקום ובזמן הרלבנטיים לכתב האישום, אולם כפר במיוחס לו.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-סמיר עזאם (עמ' 5-6 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-רימון והבי (עמ' 6-9 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-גרשון בר (עמ' 9-11 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-עיסאם גנאיים (עמ' 13-14 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5- תגריד אבו סטילה (עמ' 3-7 לפרוטוקול מיום 13.6.10)

(6) ע"ת/6- אנה לויט (עמ' 7-14 לפרוטוקול מיום 13.6.10)

(7) ע"ת/7- ד"ר סאמי חמודה (עמ' 16-20 לפרוטוקול)

(8) ע"ת/8- ד. ח. -המתלוננת (עמ' 28-50 לפרוטוקול)

(1) ע"ת/1- סמיר עזאם - מש"ק טירה וטייבה ולפני כן היה מש"ק קלנסואה.

כשהתקבל האירוע מהמוקד, הגיע יחד עם שוטר נוסף לביתו של הנאשם, עיכבו אותו (ת/4), והשוטר הנוסף גבה הודעה מהמתלוננת (עמ' 5).

בחקירה נגדית העיד כי לא נמסר לו מי הודיע על האירוע. הם הגיעו כעבור 15-20 דקות מקבלת ההודעה, וכשהגיע ראה כי הכול שגרתי, וביקש מהוריו של הנאשם שיצביעו לו על הכניסה לבית.

היה ביחד עם השוטר עיסאם גנאיים.

המתלוננת הייתה בבית, פתחה את הדלת ודיברה עם עיסאם, והנאשם דיבר איתו (עם העד). לאחר מכן לקח את הנאשם לתחנת המשטרה ברכבו של הנאשם.

לאחר שעזב את הבית הגיע שוטר נוסף, גרשון. לא היה מגע בין הנאשם למתלוננת כשהם הגיעו (עמ' 5).

הוא לא ערך סיור בבית. הוא רואה כל יום בין 20-30 מתלוננות, לא יכול לזכור את המתלוננת הזו. אם היה קורה משהו בזמן שהיו בבית- היה כותב מזכר.

חושב שראה את הנאשם בכניסה לבית בחדר המדרגות (עמ' 6).

עמוד 2

(2) ע"ת/2-רימון והבי- חוקר אלמ"ב בתחנת טייבה.

הוא גבה את הודעת המתלוננת בביתה מיום 4.4.07.

אם לא ציין שגבה אותה בערבית אז המתלוננת דיברה עברית. היה מציין אם היה צורך בתרגום. היא קראה וחתמה עליה ללא הסתייגות.

היא טענה שחטפה מכות מבעלה באותו יום, הצביעה על המצח בצד שמאל ולחי ימין ואמרה כי זה נפוח כתוצאה מאגרוף של הנאשם, וכן הצביעה על גב זרוע יד ימין, שם היה סימן אדום. לא פירט איזה סימן (עמ' 6).

בחקירה נגדית העיד כי נמצא במחלקת אלמ"ב כבר 4.5 שנים, ובמשטרה- 7 שנים. יש לו ניסיון רב בתחום זה. כשאישה מגיעה עם סימני חבלה על גופה הם מצלמים אותה כשיש אפשרות לצלם (עמ' 6).

לא הייתה לו מצלמה. לא יודע להגיד למה הגיע לביתה ולא גבה ממנה הודעה בתחנה. לא יודע למה לא צילם את החבלות על המתלוננת או לא הזמינה לצילום בתחנה.

לאחר עיון בתיק- יש מזכר על כך שבנה של המתלוננת היה חולה מאוד, ולכן לא יכלה להגיע לתחנה ועל כן נסעו אליה.

המתלוננת אמרה שהייתה לה הפניה מהרופא לחדר מיון אבל היא לא הלכה. יש תעודה רפואית מיום 3.4.07. בהודעתה למחרת האירוע מסרה כי הלכה לרופא המשפחה יום קודם לכן.

לא זוכר אם מסרה לו את התעודה הרפואית בזמן שנחקרה, אם כן- היה סביר להניח שהיה מציין זאת. לא חקר אותה לעניין הטיפול הרפואי כי העובדות נוגעות לקיומה של תעודה רפואית או העדרה. הוא לא מפקפק באמינות הרופא שרשם את האישור (עמ' 7).

היא הצביעה על לחי ימין שהייתה נפוחה, מהאגרוף של הנאשם, וציין שראה גם סימן אדום על היד, והצביעה על המצח בצד שמאל.

יש מזכר בתיק של שוטרת שראתה את המתלוננת יום קודם לכן, לא ציין את הסימנים שראתה השוטרת.

הוא ציין שיש גם סימנים על הזרוע, בעוד שבמזכר השוטרת כתבה רק על סימנים בפנים, כי לפעמים יש סימנים שנראים יום אחרי. אין לו תשובה מדוע לא עימת את המתלוננת עם הסתירה לפיה לשוטרת אמרה כי אין עוד חבלות למעט על פניה.

בדרך כלל תעודה רפואית מסומנת אם זה מוגש תוך כדי עדות, ואם מובא לאחר מכן- רק מצרפים לתיק. קורה שלא כותבים על כך מזכר, משום שעובדים בלחץ.

גבו הודעות מאמו ואחותו של הנאשם לאור עדותה של המתלוננת כי משפחתו ידעה על הבעיות ביניהם. הם לא ידעו על המכות, אלא על הבעיות.

חקרו את המשפחה, למרות שלא היו עדים למכות, כמו גם את המשפחה שלה, כי רצו לבדוק את מהימנות הודעתה.

היא ציינה שהיו מספר מקרים של אלימות, ובאחד המקרים ציינה כי נאלצה להגיע לטיפול רפואי בבי"ח.

בתיק יש מזכר של השוטרת תגריד לפיו כמה ימים לאחר התלונה הגיעה אליה המתלוננת ביום **8.4.07** וסירבה להביא תעודה רפואית וביקשה לא להמשיך בתלונה ובתיק. דיברה על אירוע כחושיים לפני הגשת התלונה (עמ' 8).

ביום האירוע הוא היה חוקר תורן ולא חוקר אלמ"ב, ועשה מה שיכול במשמרת שלו.

המתלוננת ציינה בהודעתה כי הנאשם הגיש נגדה תלונה על איומים ביום **11.6.06** והתיק נסגר מחוסר ראיות. שני התיקים נסגרו.

הוציא רישום פלילי של שני בני הזוג וראה שהתיק נסגר נגד שניהם, אז לא בדק את התלונה (עמ' 9).

(3) ע"ת/3-גרשון בר- בעת האירוע היה סייר בתחנת טייבה. גבה את הודעת המתלוננת מיום **3.4.07** בשעה 18:00 בביתה, בעברית.

הגיע לדירה כדי לסייע לשוטרים, הפרידו בין הנאשם למתלוננת, והוא נשאר כדי לגבות את הודעתה הראשונית. לא זוכר אם ראה את הנאשם בזירה, אבל בד"כ מפרידים ביניהם ודואגים שהוא לא יחזור. הצוות האחר לקח את הנאשם לתחנה (עמ' 9).

במקום לא בלטה גרימת נזק בבית או אי סדר, לא זוכר שהיו חבלות על פניה, אבל זוכר שהייתה בהיסטריה ונרגשת. רשום כי היא הראתה לו שתי שריטות קטנות אדומות על הגבה השמאלית בפניה. היא אמרה שהנאשם נשך אותה מעל לגבה השמאלית (עמ' 10).

בחקירה נגדית העיד כי איתו בניידת הייתה השוטרת אנה לויט. סמיר ועיסאם כבר היו במקום. לא זוכר מי זימן אותו לאירוע. כשהגיעו- הכל היה שקט ושגרת. לא סייר בדירה, וגבה את הודעת המתלוננת בסלון. מדובר בחלל של סלון ומטבח פתוחים, כשישבוים בסלון ניתן לראות את חלל המטבח, הסלון ופתח הכניסה.

היא ציינה כי הנאשם הרים דברים שבורים, אבל אם לא ציין - כנראה לא ראה שבורים, לא ראה דברים שבורים.

שאל את המתלוננת אם צריכה טיפול רפואי והיא אמרה שלא נראה לה שצריכה. בדר"כ לא מצלמים את המתלוננת בשטח אלא לוקחים לתחנה ושם מצלמים (עמ' 10).

הוא לא זימן אותה לתחנה כי הוא לא חוקר. בכך שגבה הודעתה עשה כבר מעל ומעבר, זו פעולה של חקירות.

הפציעה שלה הייתה קלה ביותר.

אם השוטרת אנה כתבה שראתה סימני מכה ונפיחות מתחת לעין ימין על הלחי, ענה כי הוא לא ציין זאת, אם יש נפיחות קלה הוא לא נכנס לפרטים כאלה, הוא לא רופא.

הוא התמקד בשתי השריטות שהראתה לו המתלוננת.

כל מה שהייתה מציינת- הוא היה רושם, אבל זו עדות ראשונה בשטח ולא מעמיקה (עמ' 11).

(4) ע"ת/4-עיסאם גנאים- שוטר בתחנת טייבה כעשור, ומפקד שיטור קהילתי בטירה. בעת האירוע היה מש"ק. מילא דו"ח פעולה, והאמור בו אמת (ת/5).

בחקירה נגדית העיד כי כשהגיע למקום, הנאשם הגיע מבית הוריו. כשהוא הגיע לא ראה את הנאשם בביתו או בבית הוריו. כתב שהנאשם הגיע לבית. לא זוכר אם ביקש מהנאשם שיעלה לבית לקחת מפתחות ולנסוע עימו לתחנה (עמ' 13 ש' 4-24).

זוכר שכשהודיעו לנאשם כי הוא מעוכב, ביקש להגיע לתחנה ברכבו, ושוטר התלווה אליו.

לשאלה האם הפרידו בין הצדדים כשהגיעו למקום, ענה כי באירועים מסוג זה הם לא נותנים לצדדים להיפגש, אלא מפרידים ביניהם. זה לא אומר כלום- כי הם לא נותנים למצב להגיע לכדי מגע. לקחו כל צד לכיוון אחר. אם לא כתוב שהיה מגע בין הצדדים - אז לא היה.

לא זוכר אם בדק בקרבת הבית הימצאות שברים. לא זוכר למה.

לא זוכר את התנהגות הנאשם בזמן מעצרו.

הוא ציין שריטה אחת מעל למצח המתלוננת, זה מה שראה. המתלוננת לא התלוננה על כאבים או על מכות או חבלות בשאר הגוף. לא שמע מה המתלוננת אמרה לאנה השוטרת (עמ' 14 ש' 1-27).

(5) ע"ת/5-תגריד אבו סטילה- בעת האירוע שימשה כחוקרת אלמ"ב. גבתה את הודעת הנאשם ומזכר (ת/6).

בחקירה נגדית העידה כי לא זכור לה שנפגשה עם הנאשם מלבד לגביית הודעתו ביום **8.4.07** (עמ' 3 ש' 10-22).

אם לאחר ששחרר הנאשם, ביקשה ממנו להגיע לתחנה, צריך להיות על כך מזכר. יכול להיות שלצורך צילום והטבעה. לא זוכרת שהנאשם הגיע עם המתלוננת, מפקח מעצר הבית ודודה של המתלוננת לתחנה.

יכול להיות שאמרה להם כי אם תוך חודשיים לא יתקבלו כל תלונות או הודעות על סכסוך בין הצדדים - התיק ייסגר, זו גם לא החלטה שלה לסגור או לא לסגור את התיק.

היא התבקשה לחקור את הנאשם בשנית כדי להשלים כמה שאלות, וכך עשתה. לא טיפלה בתיק, אלא שי גז חקר את הנאשם, והיא רק עשתה חקירה שניה (עמ' 4 ש' 1-32).

לא הכירה את הנאשם לפני האירוע.

לשאלה האם זוכרת כי הנאשם הגיש לה תלונה נגד המתלוננת והיא גם זימנה אותם לפגישה לאחר חודשיים מיום

התלונה, ענתה כי הייתה בתקופה של ניתוח בשנת 2006, ומיוני 2005 הייתה בנייתוחים במשך חצי שנה. לא זוכרת. כשחקרה את הנאשם עיינה בתיק. לא ראתה את המסמך הרפואי בו. היא רשמה מזכר לפיו ביקשה מהמתלוננת מסמך רפואי והמתלוננת מסרה שהכל בסדר בינה לבין הנאשם ולא רצתה למסור שום מידע. היא חקרה את הנאשם לאחר גביית עדות שניה מהמתלוננת והיו שאלות נוספות לשאול אותו. אם מוגשת תעודה רפואית- בדרך כלל מתעדים זאת במזכר או בעדות. לפי המזכר - המתלוננת לא רצתה למסור. נהוג לצלם חבלה. לא ראתה תמונות בתיק. הטיפול לא שלה אלא רק השלמה שביקשו ממנה. לא ראתה את גופה של המתלוננת, אך אם הייתה רואה חבלות- הייתה רושמת. עבדה כחוקרת אלמ"ב 10 שנים (עמ' 5 ש' 1-32).

בתיק אלמ"ב מוציאים פלט לראות אם יש תלונות קודמות בין בני הזוג. רואה בתדפיס של המתלוננת שלא הוגשו תלונות ולא הוצא תדפיס של הנאשם. המטרה היא לראות אם יש רצידיביזם- אז הטיפול מהיר יותר, ומוצאים תסקיר רווחה האם להמליץ להעמיד לדין.

בדרך כלל היא בודקת את התלונות לגבי שניהם, אך בתיק זה לא הוציאו לשניהם. אם מוצאים שיש תלונת הדדיות - זה משנה, כי זה מדליק "אור אדום" שיש בעיה רצינית בין השניים. בתלונה חד פעמית- מפנים לטיפול.

לשאלה האם הטיפול היה אחר לו היו בודקים את תלונת הנאשם, ענתה שלא בהכרח, כי זה תלוי בחומרתה של התלונה הקודמת.

שיקול הדעת הוא של התביעות ולא של החוקר.

לשאלה למה הבטיחה להם שהתיק ייסגר אם זה לא בסמכותה, ענתה כי לא זוכרת שאמרה דבר כזה, היא לא טיפלה בתיק. לא זוכרת שביקשה שיגיעו לתחנה (עמ' 6 ש' 1-32).

אם הם מבקשים לעשות גישור או סולחה - זה נאמר בע"פ, נוהגים לעשות זאת אם האישה מבקשת לבטל את התלונה. מספיק שהיא אומרת לרמ"ח, והוא מאשר זאת.

בחקירה חוזרת העידה כי היא לא מוסמכת לסגור תיקים, ולא יכולה להבטיח זאת (עמ' 7 ש' 1-14).

(6) ע"ת/6- אנה לויט- בעת האירוע שימשה כשוטרת סיור. כתבה דו"ח פעולה **(ת/7)** ומזכר **(ת/8)**. את החבלות שהיא מציינת שראתה על המתלוננת ראתה מבלי להפשיט אותה (עמ' 7 ש' 17-32).

בחקירה נגדית העידה כי כשהגיעו למקום האירוע כבר היו שם שני שוטרים. כשהגיעה למקום -המתלוננת הייתה מאוד נסערת ובכתה, והיא ניסתה להרגיע אותה. לא ראתה את הנאשם אבל היה איתה ילד קטן. הם גרו בקומה האחרונה. בבית לא היו הרבה רהיטים, שטח בגודל אולם בימ"ש עם דלת יציאה למרפסת. הייתה ספה.

השוטר גרשון גבה תלונה מהמתלוננת. ישבה יחד עם גרשון ליד המתלוננת כשהייתה נסערת ובוכה (עמ' 8 ש' 1-32).

אם הייתה רואה רהיטים שבורים או שברים על הרצפה הייתה רושמת בדו"ח הפעולה. ראתה סימן מעל לדלת המרפסת כאילו משהו נזרק ועשה חריכה. לא יודעת ממת. לא יודעת ממת.

לא הייתה לה מצלמה, ולא צילמה את המתלוננת. לשאלה למה לא זימנה אותה לתחנה, ענתה כי היה איתה שוטר וזה נתון לשיקול דעתו, הוא יותר מנוסה ממנה.

הייתה בהרבה אירועי אלמ"ב. לא זוכרת אם זימנו בהם לתחנה לצילום. שוללת שלא זימנו כי החבלה לא הייתה רצינית שמחייבת צילום. (עמ' 9 ש' 1-32).

כשרשמה סימני מכה, להבדיל משריטה, זה כשהצבע שונה באזור, יותר כהה ונפיחות, צבע של מכה כשסוטרים. שוללת כי זה היה מהתרגשות או לחץ של המתלוננת. יכולה לזהות מתי מדובר במכה. לא עברה הכשרה במחלקת אלמ"ב.

לא יודעת להסביר למה השוטר גרשון לא רשם זאת.

היא לא שלחה את המתלוננת לטיפול רפואי כי זה תפקיד החוקרים (עמ' 10 ש' 1-32).

היא שאלה על החבלות בגופה - והמתלוננת ענתה שאין לה חבלות בגוף, אחרת הייתה מפשיטה אותה ובודקת.

הדיווח על המקרה התקבל בשעה 18:00 ואת דו"ח הפעולה כתבה בשעה 18:35, ביחד עם המזכר (עמ' 11 ש' 1-32).

לא צילמה את הסימן על הקיר, ולא זוכרת אם שאלה ממה נגרם. סימן של דבר מה שנזרק ושפשף את הקיר. לא הזמינה מז"פ כי היה שוטר שהאירוע היה באחריותו.

הסתכלה על הסימן על הקיר כי המתלוננת אמרה שהנאשם זרק לכיוונה משהו. לא חיפשה במקום חפץ שנזרק ונשבר כי היו עוד שוטרים במקום, לא עושה את כל העבודה (עמ' 12 ש' 1-32).

את חבלות המתלוננת רשמה לפי מה שהיא ראתה ולא על פי דבריה של המתלוננת. אם הייתה מחפשת את החפץ שנזרק- הייתה רושמת מזכר (עמ' 14 ש' 1-9).

(7) ע"ת/7- ד"ר סאמי חמודה- רופא כ-30 שנים, מהם 22 בישראל ו-8 שנים בגרמניה.

לגבי האישור הרפואי **ת/9** -מדובר באישור והפניה למיין של המתלוננת שהתלוננה כי קיבלה מכות בכל גופה, משיכת שערות ושיש לה כאבי ראש וסחרחורות, כאבים בפנים ובעמוד שדרה צווארי ומתני. מצבה הכללי היה סביר, הייתה לה המטומה בפנים בצד ימין מעל העין ושפשוף במצח. הייתה גם המטומה ביד שמאל ובמרפק ימין.

מכיר את המתלוננת כי היא מטופלת אצלו (עמ' 16 ש' 9-27).

בחקירה נגדית העיד כי מכיר את המתלוננת הרבה שנים, מכיר את תיקה הרפואי טוב מאוד. לא היו מקרים נוספים בהם

התלוננה על מכות מבעלה. מכיר את הנאשם, לפעמים בא איתה למרפאה, בחור נחמד.

הוא רשם את הדברים מפיה. רשם את הסימנים שראה (עמ' 17 ש' 1-32).

לא זוכר אם היו שריטות על הפנים. בדרך כלל אם אין סימנים- נותנים מכתב הפנייה ליתר ביטחון. במיין ניתן לערוך בדיקות בהתאם לכאבים ולחבלות.

היא הגיעה אליו למרפאה בבית. לא ציין שעה. מכתב ההפניה לא מודפס כי הוא לא מדפיס בבית. אם הייתה מגיעה למרפאה- היה מדפיס כי היום הכל ממוחשב.

לא יודע אם היא הלכה למיין או לא (עמ' 18 ש' 1-32).

הוא לא שם העתק בתיקה האישי, היה לו העתק בבית, הוא שומר חצי שנה ולאחר מכן זורק, בשבילו העניין נגמר.

זוכר שהיא הגיעה אליו לבד.

הוא לא שאל על העניין כי זה אישי, ואם היא לא רוצה לדבר על זה-הוא לא שואל. מצבה היה כללי סביר, רגיל, לא מצוקה.

לפני שנתיים שלוש היו לה תלונת על כאבי גב, מותן וצוואר בגין תאונת דרכים (עמ' 19 ש' 1-32).

(8) ע"ת/8- גב' ד. ח. (המתלוננת)-התגרשה מהנאשם ביום 2011, לאחר 5 וחצי שנות נישואים.

ביום האירוע הייתה בעבודה וסיימה בשעה 16:00. אספה את הילד, שהיה בן פחות משנה, ובזמן זה התקשרה אליה מ, אחות הנאשם, ואמרה שהוא רוצה לדבר איתה ומחכה לה בבית.

הנאשם לא עובד, ולכן היה בבית. הוא הכניס את מ, ועוד אחות ד. ואת הילדים. היא אמרה שתגיע עוד 5-10 דקות. אחרי כמה דקות שוב התקשרה מ. והיא אמרה שהיא בדרך.

כשהגיעה הביתה הם היו בביתה, ומ. אמרה לה שהיא צריכה לרדת לבית הוריה לעשות עמם סולחה עם אמה כי היה סכסוך ביניהם בגלל הנאשם (עמ' 28 ש' 11-27).

הנאשם נהג לומר להוריו שהיא מקללת אותם, מסכסך ביניהם ואחר כך מבקש ממנה לרדת ולדבר איתם. הם תמיד התערבו בחייה כל תקופת נישואיהם. אפילו כשרצה להרות- הייתה צריכה לקבל את אישור אביו של הנאשם.

היא עובדת בהנהלת חשבונות ואז הייתה פקידה במשרד רו"ח והנאשם לא עבד. עבד 3-6 חודשים ויושב בבית, ללא עבודה יציבה, והיא עבדה משרה מלאה ופרנסה את המשפחה.

היא אמרה למ. שלא מוכנה לרדת לבית הוריה, וזה הנאשם שמסכסך ואחר כך מבקש שתרו לעשות סולחה.

הנאשם לא אהב את זה, התעצבן והם התחילו להתווכח. אחותו ירדה למטה, והוא התחיל להרביץ לה (לעדה). הוא החזיק את הצוואר שלה ואחר כך את הראש שלה בשערות, והתחיל לתת לה מכות בפנים ומכה בגב. הוא הפיל אותה

לרצפה, נתן מכה בגב, החזיק את השערות ונתן לה מכות ברצפה. ניסתה לברוח ונפלה, והוא החל לנשוך אותה בפנים ולתת אגרופים. כל זה היה בחדר של הילד ואחר כך בסלון (עמ' 29 ש' 1-32).

היא ניסתה לקום ולברוח והוא החזיק קופסת ממתקים וניסה לזרוקה אותה עליה, זה לא פגע בה, אלא מעל לדלת והסימן עד היום נמצא שם. ברחו למרפסת.

היום היא גרה באותו בית ויש הליך משפטי כי הם רוצים להוציאה משם.

היא הראתה לשוטרים את הסימן על הקיר מהקופסא שזרק עליה. הנאשם לא יצא למרפסת כי פחד שהשכנים יראו אותו. לאחר מכן נכנסה לחדר של הילד, סגרה את הדלת, וכשהנאשם שמע שהיא מתקשרת למשטרה - הוא התחיל לסדר את הבית ואת הזכוכית ששבר. הוא גם שבר קערה של פירות. הוא התחיל לסדר את הבלגן וירד למטה, והיא חיכתה למשטרה.

מהמכות קיבלה נשיכה בצד שמאל של המצח, אגרופים בלחי ימין וביד ימין. הלכה לרופא המשפחה שנתן לה הפניה למיון (9/ת) אך לא הלכה כי לא הייתה צריכה.

שבועיים לפני אירוע זה היה עוד אירוע בו איחרה לאוטובוס לעבודה והנאשם היה בבית אז התקשרה מהתחנה וביקשה שיסיע אותה לעבודה והוא סירב כי צריך לקחת את אחותו לביטוח לאומי.

היא חזרה לבית ובדרך ראתה אותו באוטו עם אחותו והוא אפילו לא עצר להגיד לה משהו. היא אספה את הילד וחזרה לבית. בשעה 13:00 הנאשם חזר ואמר שהוא רוצה לאכול והיא אמרה לו שלא הכינה אוכל אם הוא לא מוכן לקחת אותה לעבודה כשהיא זו שמפרנסת את המשפחה.

הוא החל להרביץ לה באגרופים לפנים, בעודה מחזיקה את הילד על המיטה (עמ' 30 ש' 1-32).

מערכת היחסים שלהם באותה תקופה הייתה עם מתח, ויכוחים. לא היו זוג, וכל הזמן התווכחו. הוריו התערבו והוא נתן להם. הוא לא עבד ולא פרנס אך רצה שהיא תשב בבית כי ההורים שלו לא רוצים שתעבוד.

לא התלוננה על האירוע הקודם כי כל הזמן נתנה לנאשם הזדמנות ואמרה לו שבסוף תלך למשטרה. כל פעם הלכה להוריו ולמשפחתו שיעזרו לה והם לא עזרו, ובסוף הפתרון היה רק המשטרה, הוא ידע את זה, ובכל זאת הרביץ לה.

במהלך 5 שנות נישואיהם הוריה לא נכנסו לבית ולא חברים. הוא כל הזמן היה אומר לה "תראי מה אני אעשה לך".

מכחישה את גרסתו לפיה היא הפכה את הבית והתחילה להכות את עצמה (עמ' 31 ש' 1-20).

בחקירה נגדית העידה כי היא מכירה את הנאשם 13 שנים. בתקופת האירוסין לא יודעים דברים עד שמתחתנים ואז מגלים דברים חדשים. באירוסים היה בסדר (עמ' 31 ש' 23-32).

אף אחד לא הכריח אותה להיות בקשר עם הנאשם. אם הייתה מרגישה שמדובר באדם אלים שלא מכבד ואוהב, אז הייתה מפסיקה את הקשר. זה התברר לה רק לאחר החתונה.

האירוע היה בהיותם נשואים שנתיים וחצי, וזה האירוע האחרון שהיה. הוא מנע ממנה לעבוד, אמר לה לא לצאת לעבוד, אבל היא לא הפסיקה. הוא מנע ממנה לצאת להוריה, לחברות לקניות. לא סיפרה זאת במשטרה כי לא שאלו אותה.

מהיום הראשון לאחר החתונה החלו ביניהם הוויכוחים (עמ' 32 ש' 1-32).

לא ניתקה את הקשר מיד כי היה להם ילד, ונתנה כמה הזדמנויות וקיוותה שהוא ישתנה ושהוריו לא ינחו אותו.

בתחילת הנישואין הסכימו שיביאו ילד, ופתאום הנאשם השתנה ולא רצה, והתברר שאביו של הנאשם אמר לנאשם שיחכו.

בזמן האירוסין לא הייתה אצל הוריו, אלא בבית הוריה והיא לא ידעה שכך המצב.

לאחר ההתערבות בעניין הילד היא ניסתה להתנגד להתערבות והם לא אהבו את זה שהיא מתנגדת, ונוצרו בעיות ומריבות.

בתקופת האירוסין הנאשם עבד עם אביו בתותים, ועם הכסף - הם שיפצו את הבית (עמ' 33 ש' 1-32).

במהלך הנישואים היא עבדה ולא היה לה זמן לחברות וטיולים. הם לא מנעו ממנה אבל עשו לה רע כל התקופה.

לאחר האירוע, הנאשם אסף את הזכויות ששבר וירד למטה לבית הוריו, אחרי ששמע שהיא מדברת עם המשטרה. היא הייתה בחדר וסגרה את הדלת (עמ' 34 ש' 1-32).

לא זוכרת שהוא עלה וירד פעמיים. לא זוכרת אם ראתה שאוסף, אבל שמעה (עמ' 35 ש' 1-30).

לא היה לה את המספר של המשטרה בטייבה אז התקשרה למישהו בתחנת טייבה ואמרה לו שקיבלה מכות וצריכה להזמין משטרה. לא זוכרת איך קוראים לשוטר ולא חוקר בתיק.

כשהתקשרה אליו אמר לה שיעזור והוא הודיע למשטרה והם באו.

היא פתחה את הדלת של החדר ויצאה כי הנאשם לא היה בבית. היא אמרה בעדות לגבי הקופסא ששבר הנאשם (עמ' 36 ש' 1-32).

לא יודעת אם אמרה שהוא ניקה את הבית באותו יום או למחרת בעדות.

לא יודעת תוך כמה זמן הגיעו, לא נראה לה שרבע שעה. לקח זמן עד שהנחתה אותם להגיע.

היא אמרה לשוטרים איפה הוא זרק, כי יש סימן.

כשיצאה מהחדר הכול היה מסודר ולא כמו שהיה כשהיא נכנסה לחדר (עמ' 37 ש' 1-32).

לא הייתה צריכה לקבל טיפול רפואי כי היא רגילה למכות האלה ויודעת שזה עובר כעבור מספר ימים. קיבלה ממנו הרבה מכות. כשהייתה בהיריון עם הילד הראשון קיבלה מכות. יש להם 2 ילדים.

לא אמרה זאת במשטרה, אלא אמרה שהיו כמה מקרים.

הוא הרביץ לה במהלך שנה, וכל הזמן נתנה לו הזדמנות להפסיק.

היו הרבה מקרים, כל שבועיים קיבלה מכות במשך שנה, על רקע ויכוחים, התערבויות, העובדה שהוא לא עובד. לאחר אירועים אלה נולדה עוד ילדה, חשבה שעוד ילד ישנה משהו ושזה יעזור למצב, אבל להיפך.

הם התגרשו כי הנאשם בגד בה, שזה יותר כואב מהמכות. הוא היה מקליט את הבחורות שיצא איתן, והיא מצאה את ההקלטות. הנאשם יזם את הגירושין.

אם היא הייתה יוזמת את הגירושין - לא היו לה זכויות, הוא יזם כי הוא חשב שזה יעזור לו במשפט.

גם הוריו אילצו אותו להתגרש ממנה. אם לא היה יזם, היא הייתה יוזמת (עמ' 38 ש' 1-32).

בבקשה הראשונה שלו לגירושין היא אמרה שמוכנה לתת לו עוד הזדמנות כי היא אוהבת אותו ורוצה לחיות איתו. זה אם הנאשם היה מתחייב לחיות כמו שצריך.

הבית הוא שלה, כי היא עבדה במשך 5 שנים.

לא הסכימה לבקשתו הראשונה לגירושין כי זו פעם ראשונה ששמעה אותו מדבר עם אישה אחרת ועושה על מיני דברים, והייתה בהלם. זה לא קל להתגרש. אם לא הייתה אוהבת אותו- לא הייתה מתחנת ומביאה ילדים (עמ' 39 ש' 1-32).

כל הזמן הנאשם היה יוצא ומבלה, מסתגר בחדר כל הלילה עם צ'אטים וטלפונים עם נשים. היו ישנים בנפרד חצי שנה, לפעמים חודשיים-שלושה, ואז הוא היה חוזר. הוא התנהג כמו רווק ולא כמו אדם נשוי.

הוא עבד בבזק בינלאומי 5-6 חודשים ובפלאפון עבד שנתיים. הוא לא פרנס אותה כשעבד בפלאפון ואמר לה כל הזמן שהחשבון מוגבל (עמ' 40 ש' 1-32).

כפקידה אצל ר"ח הרוויחה 3,500-4000 ₪ בחודש לפי השעות שעבדה.

הנאשם היה מפרנס את עצמו- רכב, פלאפונים, לקנות בגדים. אותה ואת הילדים הוא לא פרנס. כשלא עבדה- הוריה פרנסו אותה - ולא הוא.

אמה קיבלה קצבת נכות ואביה עובד, והם קנו לה אוכל ובגדים.

היא הפסיקה לתת לילדה חלב בגיל שנה ושלושה חודשים כי הנאשם לא היה מוכן לקנות סימילאק, כי היה לו יקר, אז נתנה לה חלב רגיל.

במגזר אצלם לא קל להתגרש. היו מנסים להרגיע אותה שהנאשם ישתנה (עמ' 41 ש' 1-32).

אם השוטר לויט כתבה שאמרה לה שיש חבלות רק בפניה ואין חבלות נוספות על גופה- אז זה מה שכתוב, היא לא זוכרת. הנאשם דחף אותה בגב והיא אמרה זאת במשטרה. לא היו לה חבלות, אבל היו כאבי גב (עמ' 42 ש' 1-32).

לאחר האירוע היא התקשרה להוריה והודיעה להם מה קרה.

כשהמשטרה הגיעה - אמו של הנאשם החלה לצעוק שיוציאו אותה מהבית. היא לא אמרה במשטרה כי לא שאלו אותה. האימא הייתה למטה ולא נכנסה אליהם לבית, היא קיללה אותה כי הזמינה משטרה.

את המסמך הרפואי קיבלה ביום 3.4 לא זוכרת מתי הלכה לרופא, אחותה באה ולקחה אותה. לא הלכה לבי"ח.

למחרת גבו ממנה הודעה בביתה, לא זוכרת אם הלכה למחרת לתחנת המשטרה (עמ' 43 ש' 1-32).

בשלב זה כבר היה לה את המסמך הרפואי והיא הציגה אותו לשוטר שחקר אותה. לא זוכרת אם הציגה את השוטרת תגריד מכירה רק מהאירוע, לא לפני כן (עמ' 44 ש' 1-32).

כולם נסעו לתחנה כדי לבטל את התלונה, עם דודה, בני דודה, ואביה, וב"כ הנאשם, ושם פגשה בשוטרת. היא לא זוכרת בדיוק.

כשהשוטרת יצאה אליהם היא אמרה לה ולנאשם שהם זוג צעיר, שהנאשם יחפש עבודה, יש להם ילד ושיחיו את החיים שלהם. מאשרת שהשוטרת אמרה שאם תוך חודשיים לא יהיו תלונות או בעיות- אז שיחזרו אליה והתיק לא יוגש לבימ"ש.

ביום **8.4.07** הלכה למשטרה וביקשה לבטל את התלונה מרצונה החופשי.

אחים של הנאשם התקשרו אליה ואמרו שיעזרו להם, למרות שבעבר לא עזרו לה כשהכה אותה. במקרים קודמים הייתה מתקשרת אליהם ואף אחד לא עזר, רק כשפנתה למשטרה כולם התגייסו לעזור (עמ' 45 ש' 1-32).

הם לא עזרו, רק אמרו בשביל להוציא את הנאשם מהמשטרה.

הנאשם היה מורחק מהבית שבועיים, במעצר בית.

בחודשיים לאחר התלונה, לא השתנה כלום. הנאשם נתן לה מכות אחרי שחזר לבית, והיא התקשרה לבן דודה י. ואמרה לו שהנאשם מכה אותה שוב. לא הגישה תלונה כי חשבה שישתנה.

במהלך מעצר הבית היא ביקרה את הנאשם, ביחד עם דודה, העו"ד ודוד של הנאשם, רצו שידברו על הנושא (עמ' 46 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסבירה את הסתירה עם כך שלפי החלטת בימ"ש הנאשם היה מורחק רק שבוע, ענתה כי יכול להיות שטעתה, זוכרת שבועיים.

באירוע השני הנאשם סטר לה על הפנים ולא הייתה צריכה ללכת לרופא, אבל באירוע חודשיים קודם לכן קיבלה מכה בעין, היה דימום בעין ולכן הלכה לבי"ח, מאיר" ויש לה תעודות רפואיות. הנאשם בא איתה לשם כי פחד שתגיד שהוא הרביץ לה.

לא הגישה אז תלונה. אמרה על כך במשטרה בהודעתה, אבל לא ביקשו ממנה תעודה רפואית על כך.

הנאשם הגיש נגדה תלונה על איומים בשנת **2006**. זו תלונה שאימה על הוריו ולא עליו (**נ/1**).

לא קיבלה הודעה שהוגש כתב אישום או שהתיק הזה נסגר.

נראה לה שהנאשם הלך וביטל את התלונה. לא זוכרת מי חקרה אותו. אביו הכריח אותו ללכת להגיש תלונה שהיא מאיימת עליהם (עמ' 47 ש' 1-32).

(ב"כ המאשימה מצהיר כי התיק נסגר מחוסר ראיות ביום 2.11.06 וכי באותו יום הוגשה תלונה שלה כנגד הנאשם על תקיפה שנסגרה גם היא מחוסר ראיות).

כשהזמינו אותה לחקירה על תלונתו של הנאשם היא סיפרה שהוריו מתערבים וכן שהנאשם נתן לה "כאפה" והתחילו לשאול אותה אם הוא אלים ומכה אותה.

אחרי שהוצא צו הבאה נגדה אמרה בדיון שלא התייצבה לדיונים כי ילדיה חולים. לאחר מכן לא התייצבה כי הנאשם ועורך דינו ביקשו ממנה לא להתייצב בביתם ש"כ זה מסכסך ביניהם, ושהם רוצים לעזור להם.

לא אמרה זאת לשופטת בדיון כי עוד לא ידעה מה הנאשם וב"כ עושים, הנאשם לא הביא לה את הפרוטוקול, והשופטת אמרה לה שהיא כן צריכה להתייצב.

רק כשקיבלה את הפרוטוקול מיום **14.7.10**, בו נכתב בהחלטה שהיא מנצלת לרעה את ההליכים ולא מתייצבת באופן שיטתי, הבינה שהנאשם וב"כ משחקים משחקים ולא רוצים לעזור לה (עמ' 48 ש' 1-32).

לשאלה האם ב"כ הנאשם אמר לה לנסוע לירדן ביולי ובגלל זה לא התייצבה לדיון בביתם ש"כ - ענתה שכן. ב"כ הנאשם אמר לה במשרדו שתיסע לירדן ותהנה, ולא יקרה לה כלום.

היא נסעה לירדן כדי שהשוטרים לא יחפשו אותה בגלל שלא הופיעה לדיון ביום **14.7**, אז אמרה שנסעה לחתונה שם.

הייתה חתונה ביום **10.7** אך היא לא הלכה אליה. נסעה מתחילת החודש ביום **1.7** וזו פעם ראשונה מאז שהיא עם הנאשם שנסעה לחו"ל.

היא כל הזמן פחדה כי חשדה שכן צריכה ללכת לדיונים, ואז הנאשם לקח אותה למשרד בא כוחו ודיברו איתה (עמ' 49 ש' 1-32).

הייתה בכל הדיונים בבית הדין השרעי. יש לה עו"ד שמתייצב שם והוא אמר לה שהיא לא צריכה להתייצב.

לא הוצא נגדה צו הבאה שם (עמ' 50 ש' 1-14).

(1) ע"ה/1-הנאשם (עמ' 52-78 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2- עו"ד ע. ס. ח. (עמ' 78-79 לפרוטוקול)

(3) ע"ה/3-ד"ר י. מ. (עמ' 81-89 לפרוטוקול)

(1) ע"ה/1-הנאשם- החל ללמוד בבית ברל ב-1999 בבי"ס להנדסאים- הנדסה תעשייה וניהול. בספטמבר אותה שנה התארס ואשתו החלה ללמוד איתו הנדסת אדריכלות ובניה. הוא סיים לימודי הנדסה תעשייה וניהול ב-2001 בהצטיינות וכן למד קורסים בהנה"ח, והמתלוננת לא סיימה את הלימודים ולא קיבלה תעודה.

לאחר סיום הלימודים עבד במשביר במרכז שרונה, ובתקופת הלימודים עבד בשבתות גם בגן שמואל ושפיים. את הכסף חסך, שילם שכר לימוד, נסיעות, וגם נתן למתלוננת דמי כיס. היא החלה לעבוד ב-2002 (עמ' 52 ש' 12-28).

הוא עבד בחנות בניין של גזאוי 17 חודשים, עבד ברשת "אייס" כמוכר ב-2003-2004, וגם בחברת "אימן סיעוד והנהלת חשבונות" ב-2003.

במשביר עבד כ-3 וחצי שנים בזמן הלימודים. בשנת 2004 עבד בסלקום 7 חודשים.

בשנת 2005 החל לעבוד במוקד של ארקיע בנתניה הרבה זמן. עבד גם בבזק בינלאומי במוקד אינטרנט ובשימור לקוחות.

אחר כך עבר לעבוד בבורגר ראנץ' בקניון רננים כאחראי צוות, ולאחר מכן בפלאפון כשלוש וחצי שנים עד 2011.

לאחר הגירושין לא יכל לעבוד יותר, נכנס למתחים, הרגיש זרוק מהבית בלי משפחה וילדים. היום המתלוננת גרה בבית עם הילדים.

המתלוננת טוענת שלא עבד כי היא אומרת הרבה דברים שלא קרו.

הוא קיבל משכורת קבועה בפלאפון ב-2010 ע"ס 70,000 לשנה, ועבד במקביל גם כמזכיר במשכורת 40,000 ₪ בשנה.

המתלוננת זרקה אותו והכניסה את המפתחות בדלת כדי שאם ירצה להכניס מפתח- לא יוכל להיכנס.

הוא שילם חשמל כל חודש בסך 1300 ש"ח, וגם טלוויזיה ומזגן מהאשראי שלו (עמ' 53 ש' 1-32).

אביו בנה בית ב-1997 והוא ביקש מאביו שייתן לו אותו בינתיים עד שיתחתן ויתארגן והוא הסכים לתת להם לגור בו.

לאחר החתונה הוא רצה ילדים, ודיבר עם המתלוננת על זה, והיא אמרה לו שלא עכשיו.

בסוף היא אמרה לו שלוקחת גלולות למניעת הריון (עמ' 54 ש' 1-32).

גם על השם של בנם הבכור התווכחו, הוא קרא לו א. והמתלוננת עד היום קוראת לו מ..

בחיים לא עירב את המשפחה שלו בנושאים אלה, רק שאלו אם יש ילד בדרך.

לאחר החתונה לקח אותה למלון בסיני ולאילת, לטבריה והלכו להרבה מסעדות.

הוא ויתר בשביל להתחתן איתה על לימודי משפטים באנגליה, וחזר לארץ בשבילה ב-1995. אז הוריה לא הסכימו שתחתן איתו כי לא היה לו כלום לתת.

כשהתחתנו - המתלוננת לא עבדה, והחלה לעבוד ב-2007. אף אחד לא מנע ממנה לעבוד (עמ' 55 ש' 1-32).

בפברואר 2006, הם קיבלו מכתב מסודר מעו"ד מאביו כבעל הבית, להתארגן ולפנות את הבית. המתלוננת לחצה עליו (על העד) שאביו ירשום את הבית על שמה, והוא לא יכול היה לעשות זאת. אביו לא הסכים לרשום את הבית לא על שמו ולא על שמה.

המתלוננת השיבה לאביו במכתב מעו"ד שזה כתוב בכתובה (נ/3-4). אז החלו בעיות ביניהם, והיא החלה לאיים עליו.

בעקבות זה היא נכנסה להיסטריה, והתחילו לחצים. המתלוננת הפסיקה להיות איתו באותו חדר, הפסיקה לבשל ולעשות כביסה, הפסיקה לכבד אותו ודיברה לא יפה. הוא התחנן לאביו. המתלוננת התחילה לקלל את הוריו ואמרה לאביו "אני אראה לך ודווקא אוציא אותך" (עמ' 56 ש' 1-32).

המתלוננת אמרה לו שבינתיים היא שותקת אבל בסוף תעשה משהו לו ולאביו, הוא הרגיש מאוים, ולכן הגיש תלונה בתחנת טייבה (נ/5).

היא אמרה שתרצח אותו ואת אביו, אף אחד לא התייחס לתלונה.

יום אחד המתלוננת קיבלה טלפון ואמרה לו שילכו לתחנה, באה שוטרת בשם תגריד שצעקה עליו למה הגיש תלונה נגד המתלוננת, ושעכשיו המתלוננת תגיש תלונה נגדו.

לא חקרה אותו על התלונה של המתלוננת (עמ' 57 ש' 1-32).

הוא רצה להתגייס למשטרה ועשה גיבוש אבל נכשל (נ/6), ובאותה תקופה המתלוננת הגישה נגדו תלונה. היא כל הזמן אמרה לו שתדאג שלא יתגייס למשטרה כי יש לה קשרים במשטרת טייבה. לא רצתה כי לדעתה להיות שוטר זה לבגוד ולא מקובל אצל הערבים.

לגבי גרסתה שעבד עם אביו בתותים, ענה כי לאביו לא היו תותים. אביו יצא לפנסיה ב-2001, היום הוא בן 77,

והוא מטפל בו.

היא לחצה עליו שירשום את הבית על שמה, והם 12 נפשות בבית והוא לא יכול להחליט על זה, זה בית של כולם. הוא שילם את כל הוצאות החתונה (עמ' 58 ש' 1-32).

גם יום לפני החתונה שכר לה אולם לבד עם המשפחה והחברות שלה ושילם על זה.

לאחר שהמתלוננת קיבלה את המכתב מאביו, היא הפסיקה לדבר עם משפחתו לחלוטין. ב-2007 התקשרה אליה אחותו ואמרה לה שאמו רוצה להשלים.

ביום **3.4.07** בשעה 16:30 הייתה אצלו אחותו, שהתקשרה למתלוננת, והיא אמרה לה שהיא באוטובוס. לאחר מכן הגיעה המתלוננת ודיברה עם מ. אחותו, ולאחר מכן יצאה אחותו ואמרה לו שהמתלוננת לא רוצה להשלים (עמ' 59 ש' 1-32).

הוא אמר למתלוננת למה לא רצתה להשלים ולא כיבדה את אמו והיא ענתה לו שאימו תעלה אליה למעלה. הוא אמר לה שהיא אישה קשישה ולא יכולה לזוז, ושהיא צריכה לרדת אליה - אך היא סירבה.

הוא כעס, ואמר לה שלא רוצה לראות את החברות שלה בבית או אנשים זרים.

לו המתלוננת סיפרה שהיא משתכרת 1500 ש"ח הופתע לשמוע שבבימ"ש שהעידה שמשתכרת כ-4,000 ₪. הוא לא ידע על חשבון הבנק שלה.

הוא הלך ושילם חוב של המתלוננת בביטוח לאומי ע"ס 5000 ₪, וגם סגר לה חוב בסלקום.

ביום האירוע, הוא אמר למתלוננת שממילא היא משתכרת שכר נמוך, כמו שחשב, ומטרטרים את הילד, והיא ממילא לא מבשלת או מגהצת ומזניחה אותו ולא מכבדת, אז אמר שלא תעבוד, ויתקדמו ויביאו עוד ילדים.

היא התעצבנה, טרקה את דלת המרפסת, והוא יצא מהבית וירד למטה. הגיע שוטר, וחשב שזה בגלל הגיבוש של המשטרה (עמ' 60 ש' 1-32). השוטר אמר לו שאשתו התלוננה, והם עלו למעלה לבית.

מכחיש את גרסתה של המתלוננת שתקף אותה. באותה תקופה התאמן במכון כושר ובקרטה בשביל המשטרה. אם היה תוקף אותה או נותן אגרופים בפנים - הפנים שלה היו נפוחות עם סימן כחול גדול (עמ' 61 ש' 1-32).

מכחיש שנשך אותה, ושזרק קופסא. אם היה הופך את השולחן בסלון- הוא מזכוכית והיה לוקח שבוע לנקות, כולו ענק מזכוכית (עמ' 62 ש' 1-32).

לא שמע אותה מדברת בטלפון.

מכחיש את האירוע בו טענה שנתן לה אגרופים כי לא הכינה אוכל. הוא היה רגיל שהיא לא מבשלת לא מגהצת ולא עושה כביסה. היה קונה אוכל בחוץ או בעבודה, אחותו הרווקה הייתה עושה לו כביסה, ומשאירה לו צלחת

אוכל בצד.

בחיים לא הרים יד על המתלוננת, אהב אותה, ולא על אף אחד אחר.

המתלוננת בעלת אופי חזק, כעסנית, אוהבת לשלוט. הוא שתק וסחב כל השנים (עמ' 63 ש' 1-32).

היא לא עירבה את הילדים בגירושין. הוא גר היום במקלט והיא הביאה לו אותם, ואמרה לו "ראית מה עשיתי, זה עדיין לא נגמר, אני אהרוס לך את החיים".

מכחיש שבגד בה, התקשרו אליו בנות מהעבודה או שהיה עושה עסקאות בבית דרך האינטרנט במחשב.

הוריה עודדו אותו להתגרש ממנה כששמעו איך היא מתנהגת אליו (עמ' 64 ש' 1-32).

הם הגיעו לתחנת המשטרה ביום **12.4.07** ביחד עם דוד שלה והעו"ד והמפקח שלו במעצר הבית ואביה, ודיברו עם השוטרת תגריד שאמרה להם שילכו הביתה, שיתקדמו, ואם תוך חודשיים אין משהו- הכל נסגר.

בחקירה נגדית העיד כי היחסים ביניהם לא היו תקינים. חשבון הבנק שלו התנהל בנפרד, ולה היו שני חשבונות. על אחד מהם לא ידע, והיה לה חוב של 5000 ₪ שהוא כיסה. היא לא הסכימה לחשבון משותף, היא הייתה מקבלת מכתבים על שמה בת"ד נפרדת של ההורים שלה. הם היו נשואים - אך באותו זמן רווקים (עמ' 65 ש' 1-32).

היו לו שני כרטיסי אשראי, או אחד. לא הייתה לה גישה למשוך כספים מחשבוננו אבל ידעה את הסיסמא לכרטיס אשראי שלו ויכלה למשוך איתו כסף.

היה להם רכב אחד בבעלותו. חושב שאז לא היה לה רישיון נהיגה. היא נסעה לעבודה באוטובוס, תלוי במשמרת שלו - ואם היה עובד בערב היה מסייע אותה לעבודה.

בדרך כלל היה לוקח אותה. היא עבדה בטירה והוא בנתניה, זה כיוון אחר. אם היה עובד בוקר היה אוסף אותה חזרה הביתה, ואם בערב- היה לוקח אותה לעבודה. גם בשבתות היה לוקח אותה. בעבודה שלה הכירו אותו והיה נכנס שותה קפה.

ביום **22.3.07** לא היה אירוע, הם דיברו כמו כל בעל ואישה. לא היה אירוע שלקח את אחותו לביטוח לאומי (עמ' 66 ש' 1-32).

לא זוכר שאחריה לאוטובוס. אם היה בבית והיא פספסה אוטובוס- היה לוקח אותה.

לא הכה אותה אותו יום בגלל שלא הכינה אוכל, היה קונה בחוץ, היא כל הזמן לא הכינה לו אוכל.

הם ישנו בחדרים נפרדים באותה תקופה, ולא קיימו יחסים.

ביום בו סירבה להשלים עם אמו - לא כעס, אבל אמר לה שהיא לא מכבדת את אמו (עמ' 67 ש' 1-32).

הוא כיבד את משפחתה והם יכלו לבוא באופן חופשי, אבל היא לא דיברה עם המשפחה שלו. הוא אמר לה שלא רוצה שתביא לבית את החברים שלה אלא תלך אליהם.

לגבי יציאה לעבודה- היא החלה להזניח אותו. היא הייתה בחורה יפה.

לשאלה מדוע לא אמר בחקירה ראשית שלא תעבוד כי היא בחורה יפה אלא כי היא מרוויחה משכורת מועטה, ענה כי היא סיפרה לו שכולם מתחילים איתה כי היא יפה וממילא אמרה שהיא לא מרוויחה טוב. פעם שיקרה לו שיש אסיפה והתברר שהיא הלכה עם חברה לקניון רננים. הוא לא מנע ממנה. היא כל הזמן שיקרה לו (עמ' 68 ש' 1-32).

המתלוננת שתלטנית עם אופי חזק, ולמרות זאת הוא אוהב אותה.

המתלוננת הייתה מתעצבנת ושוברת דברים או יורקת עליו מקללת אותו, והוא חייך והלך כי לא היה לו מה לעשות עם זה (עמ' 70 ש' 1-32).

המתלוננת לא דאגה לילד, ולא אמר זאת בחקירה כי לא שאלו אותו.

באירוע לאחר שהמתלוננת טרקה את הדלת, הוא ירד ולא עלה שוב אלא היה אצל אמו ואכל. לאחר רבע שעה ראה את השוטר בחוץ.

הוא לא קילל את המתלוננת, בחיים לא קילל מישהו אחר, קל וחומר לא את אשתו.

היא לא קיללה אותו, אלא טרקה את הדלת והוא ירד.

לשאלה למה שהמתלוננת תזמין משטרה אם הוא לא תקף אותה, ענה כי אין לו תשובה -צריך לשאול אותה (עמ' 71 ש' 1-32).

לשאלה מה תגובתו לכך שהיה לו מניע להכות אותה כי הוא כעס עליה, ענה כי לא כעס עליה, היא לא דיברה עם משפחתו שנים, רצו להתפייס, והיא לא רצתה אז ממשיכים הלאה.

לשאלה כיצד נגרמו למתלוננת החבלות, ענה איזה חבלות? אין צילומים של החבלות. היא בחורה עדינה ואם הייתה מקבלת מכות כפי שטענה היו סימנים ממשיים.

לא היה לה כלום, היא יכולה לספר מה שהיא רוצה. הוא מאמין רק לגרשון, והוא אמר שלא היה לה כלום. היא אמרה שלא צריכה טיפול רפואי.

אחרי שהוא ירד מהבית, המתלוננת עשתה משהו לעין שלה ולשיער שלה, עשתה את החבלות לעצמה (עמ' 72 ש' 1-32).

משפחת ג. מטופלים אצל רופא בשם קשקוש, והמתלוננת היא היחידה שנשארה אצל רופא בשם חמודי.

לשאלה למה במשטרה לא ביקש לראות תמונות כשנשאל על החבלות שלה, ענה כי החוקר ביקש שיענה בקצרה.

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה כשמחד מעיד כי היא טרקה את הדלת בלבד, ומאידך טוען במשטרה שאמרה לו גם שהוא יצטער - ענה כי זה היה מזמן, לא זוכר פרטים קטנים. לא קרא את עדותו במשטרה לפני בימ"ש.

היו מצבים שהרביצה לעצמה אם הייתה משתגעת (עמ' 73 ש' 1-32). אה הייתה מעצבנת אותה הייתה חוזרת ומרביצה לעצמה, מתחילה לקלל ולהתעצבן, והוא היה הולך, לא ברמה שלו לראות דברים כאלה. היה רואה שפניה נפוחות, אדומות.

כעסה כשאביה דיבר איתה עליהם, מדוע לא ישנים יחד וכו', והיא עשתה חרם.

לא ראה שהרביצה לעצמה אבל אם הייתה מתעצבנת - היא לא ידעה מה היא עושה (עמ' 74 ש' 1-32).

לאחר שאביו שלח להם מכתב מעו"ד לפנות את הדירה, הוא ביקש ממנה שישיכירו דירה משלהם במקום רחוק מהמשפחה, אבל היא סירבה ואמרה שזה הבית שלה, והתיק הזה מתנהל בבימ"ש למשפחה.

לשאלה כיצד מסביר שאביו כתב להם מכתב פינוי דרך עו"ד לפנות אותו את אשתו ואת בנו מהבית בלי לדבר איתו קודם, ענה כי הוא דיבר איתו, והוא פנה למתלוננת - אך היא לא הסכימה, ולכן שלח מכתב מעו"ד. הוא הסכים - כי זה הבית של אביו.

אביו בנה את הבית, והוא לא השקיע בו שקל. הם נכנסו לגור שם ביום **20.5.05** באופן זמני עד שיסתדרו. בהתחלה אמר לתקופה של חצי שנה, ונשארו שם כי לא היה להם לאן ללכת. הוא שלח אנשים לאביו ודיברו, עשה את המקסימום (עמ' 75 ש' 1-32).

המתלוננת אמרה לו שאם הייתה רוצה שיתגייס למשטרה- הוא היה מתגייס. יש לה קשרים בתחנת טייבה.

לא יודע כיצד נגרם הסימן על הקיר שהיא הראתה לשוטרים. אם היה סימן- היה מוריד אותו מהר מבחינה הגיונית (עמ' 76 ש' 1-32).

כשנשאל במשטרה האם זרק עליה קופסת ממתקים כלל לא אמר שלא הייתה קופסא כמו שהעיד בבימ"ש, כי החוקר שאל אותו והוא בכלל לא ידע שיש לו זכות לקבל עו"ד. אפילו שיחת טלפון לא קיבל.

אולי אמר והשוטר לא רשם.

לשאלה למה לא רשם את הרכב על שמה של המתלוננת, ענה כי אז לא היה לה רישיון. אם הייתה מבקשת- היה מעביר (עמ' 77 ש' 1-32).

בחקירה חוזרת העיד כי ביטוח הלאומי של קלנסואה נמצא בנתניה והתחנה נמצאת בכיוון כפר סבא. כלומר

מביתו יש פניה שמאלה הוא כבר בכביש הראשי, אבל כדי לנסוע לכ"ס או טירה זו אותה תחנה, בכיוון למעלה. לקלנסואה יש 2 כניסות, אחת ליד ביתו לכיוון נתניה.

תחנת האוטובוס הי צד ימין והיציאה לנתניה היא בצד שמאל, אין אפשרות להגיע לתחנה אם הוא נוסע לנתניה (עמ' 78 ש' 9-1).

(2) ע"ה/2- עו"ד ע. ס. ח. - דוד של המתלוננת. הוא לא ביחסים טובים עם הנאשם, וישתדל להיות אובייקטיבי.

ביום האירוע, הוזעקו ע"י חבר משותף שהוא גם קרוב משפחה של הנאשם ד"ר י. מ., כדי להשליט סדר בין הנאשם למתלוננת והנושא כבר הייתה במשטרת טייבה.

נסעו לתחנה עם ד"ר מ. ודיברו עם הגברת שטיפלה בנושא. יכול להיות ששמה תגריד.

ניסו לגשר ולסיים את המחלוקת כי שלום הבית חשוב להם. ד"ר מ. היה יותר אקטיבי ממנו, הוא דיבר עם החוקרת וסיכם איתה שהעניין יטופל. הוא (העד) הגיע לבית הנאשם והמתלוננת כדי להשכין שלום.

העניינים הסתדרו, ולאחר מכן לא הסתדרו, הוא לא היה כל כך מעורב.

המתלוננת טענה שהנאשם לא מקיים את תפקידו כבעל כלפיה, גם בהתנהגותו וגם בפרנסה. הנאשם אמר שישתדל וישפר את עצמו, הייתה לו נכונות להשתפר (עמ' 78 ש' 32-11).

הוא חתום על תצהיר **נ/8**, הוא ביקש מאביה של המתלוננת שתגיע למשרדו אך היא לא באה. הוא נפגש איתה לאחר המקרה כמה פעמים אצלו, בביתה ובבית הוריה. הוא הגיע איתה למרפאה.

הלך עם ד"ר מ. לבקר את הנאשם במעצר הבית.

היו תלונות משני הצדדים (עמ' 79 ש' 28-1).

(3) ע"ה/3- ד"ר מ. י. - קרוב משפחה של הנאשם, בן דודו, וגם חבר של משפחת המתלוננת, הוא ועו"ד ח., דודה של המתלוננת התערבו על מנת להוריד את המתח ביניהם.

הוא גישר ביניהם לאחר מעצרו של הנאשם, חושב שהם התגרשו לפני חצי שנה-שנה (עמ' 81 ש' 25-11).

אחרי שהנאשם השתחרר ממעצר הבית הוא היה אצלו במרפאה. כעבור יומיים פנתה אליו המתלוננת וביקשה לבקר את הנאשם. הוא אמר לה שלפי החלטת בימ"ש אסור להם להתקרב אבל שתדבר עם דודה עו"ד ח., ואם הוא יגבה את זה וירצו לבוא- שיבואו.

היא התעקשה לבקר את הנאשם ובאה עם דודה, ישבו כמה שעות ודיברו, ולאחר שהנאשם השתחרר ממעצר הבית - החיים שלהם חזרו לנוהל תקין, אפילו הביאו עוד ילד, והוא הופתע כששמע שהם מתגרשים.

הוא היה איתם בתחנת המשטרה, ישב עם החוקרת תגריד, והוא ועו"ד ח. אמרו לה שהם מגשרים ביניהם. תצהיר **10/נ** הוא בחתימתו.

בשיחה עם החוקרת תגריד, חושב שגם היה משהו כתוב בינו לבינה ובין עו"ד ח. לפיו השלימו את המשימה שלהם, והיא נתנה את ברכת הדרך, והבטיחה שתוך חודשיים יתנו הזדמנות לקשר בין הצדדים, ואם הכל יסתדר- היא תסגור את התיק ולא תעביר אותו הלאה.

בדיעבד חבל שההתחייבות שלה לא נכתבה.

לאחר האירוע, המתלוננת הזמינה אותו לארוחה אצלם והודתה לו, והיא לא העלתה כל תלונה מולו כלפי הנאשם.

מכחיש שכעבור שבועיים מיום חזרתו של הנאשם לבית, הוא הכה אותה שוב והיא התקשרה אליו להגיד לו. היא רק הזמינה אותו והודתה לו.

לא שמע ממנה שהוא חזר להכות אותה למרות שהיה אצלם בחודש חודשיים לאחר מכן לארוחות (עמ' 83 ש' 5-30).

כשהיה אצלם הם ישבו וצחקו הם היו בסדר גמור.

בחקירה נגדית העיד כי לא בא לסייע לנאשם אלא לומר את האמת, גם היא תפגע בנאשם.

התערב בין הצדדים כדי לסייע להם בזוגיות ביניהם, להתוות נוהל של התפקיד של כל אחד מהם, ומה אמורים לעשות אחד כלפי השני- כבוד הדדי, אהבה, פרנסה.

המתלוננת טענה שהנאשם הרביץ לה, הוא לא נכח כדי לדעת אם זה נכון או לא (עמ' 84 ש' 1-32).

הוא שאל אותם. היא לא הראתה לו חבלות.

לא שאל אותה כיצד הרביץ לה, כי וועדות הסולחה אצלם משתדלים לשים הכל מאחור ולא לרדת לפרטים. היא אמרה לו שהיא אוהבת את הנאשם, ולא רוצה להתגרש.

הגירושין במגזר הערבי הוא פתרון פחות נפוץ בהשוואה למגזר היהודי אבל אם אי אפשר לחיות יחד - אז כן מתגרשים.

הוא לא זוכר שהיא חזרה בה מתלונתה במשטרה. מכחיש כי בשביל זה הגיעו אותו יום למשטרה, לא זוכר (עמ' 85 ש' 1-32).

חושב שהגיעו לבקשת החוקרת, לשמוע מהם לאן התקדמו ומה המצב בין הצדדים (עמ' 86 ש' 1-32).

מכחיש כי ביקש ממנה לבטל את תלונתה (עמ' 87 ש' 1-32).

כל העניין התפוצץ בין הנאשם למתלוננת לאחר שהוא קיבל כתב אישום. חושב שזה הוביל לגירושין (עמ' 88 ש' 1-32).

המתלוננת לא פנתה אליו לגבי אירועים אלימים לאחר מכן. כשהיא נותנת לו סמכות ולאחר מכן היא לא מכבדת את זה, הוא לא ייכנס שוב לתמונה. מישהו מהם לא כיבד את הסולחה ולכן הוא חושב שאף אחד מהם לא פנה אליו.

הם מכירים אותו שמסרב להיכנס לתמונה עוד פעם (עמ' 89 ש' 1-6).

דין ומסקנות

.5

לאחר שנדרשתי לתשתית הראייתית בתיק ולמכלול העדויות שנשמעו בפניי, הגעתי לכלל מסקנה, כי המאשימה עמדה בנטל הוכחת עובדות כתב האישום המיוחסות לנאשם, מעל לכל ספק סביר.

עדויות של המתלוננת הותירה רושם מהימן, מקום בו מגרסתה הצטיירה תמונה קוהרנטית וסדורה, ואף בסתירות המינוריות שהתגלעו בה- לא היה כדי לכרסם באמינותה, או להפחית ממשקל גרסתה.

עדויות של המתלוננת, אף מקבלת סיוע בעדויות וראיות אודות מצבה הנפשי מיד בסמוך לאירוע נשוא האישום הראשון, כמו גם מראיות אודות חבלות פיזיות על פניה וגופה לאחר אירוע זה.

מאידך - הותירה עדותו של הנאשם רושם בלתי אמין בעליל, מקום בו ניכר כי הוא מנסה לסמן עצמו כקורבן בנסיבות אלה, להשחיר את פניה את המתלוננת ולשוות לה התנהגות תוקפנית, שתלטנית וקשה, יחד עם ביקורת נוקבת על תפקודה הלקוי כאם וכרעיה.

א. גרסתה של המתלוננת

גרסתה של המתלוננת מקבלת חיזוק הן בראיות פורנזיות חיצוניות (חבלות על פניה, סימן חפץ שנזרק על הקיר), והן בעדויות אחרות.

מגרסתה עולה, באופן המתיישב עם גרסתו של הנאשם, כי אחות הנאשם פנתה אליה וביקשה לפייס בינה לבין אמו של הנאשם, בשל סכסוך הניטש ביניהן, אולם היא סירבה (עמ' 28; עמ' 29 ש' 13-20).

כתוצאה מסירובה, החל הנאשם להכותה, החזיק בצווארה ובראשה, הפילה לרצפה, החזיק בשערותיה, הכה אותה ברצפה ונתן לה מכה בגב. לאחר מכן נשכה בפניה, והכה אותה באגרופים (עמ' 29 ש' 19-32).

בהמשך תפס הנאשם קופסת ממתקים וזרקה לעברה, אולם היא חמקה ממנה, וזו- פגעה מעל לדלת היציאה למרפסת (עמ' 30 ש' 1-6).

בנוסף, העידה המתלוננת כי כשבועיים עובר לאירוע האמור, נהג הנאשם כלפיה באלימות לאחר שבתגובה לסירובו לקחתה לעבודה לאחר ש"פספסה" את האוטובוס, סירבה להכין לו ארוחת צהרים. בנסיבות אלה, הכה אותה הנאשם באגרופים בפניה.

כפי שיפורט להלן, השוטרת אנה לויט אכן מציינת כי ראתה סימן שפשוף בקיר מעל לדלת היציאה למרפסת, המעיד כי חפץ נזרק (אם כי לא תיעדה זאת ולא ביררה כיצד נגרם).

כמו כן חבלות שנראו על פניה וידיה של המתלוננת, כמו גם מצבה הנפשי מיד לאחר האירוע, מחזקים את עדותה.

א.1. מצב נפשי של המתלוננת

על מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע ניתן ללמוד מעדותה של **השוטרת אנה לויט** לפיה לאחר האירוע הייתה המתלוננת נסערת, בכתה, ולקח זמן להרגיע אותה (עמ' 13 ש' 1-25).

גם במזכר ציינה לויט כי במהלך גביית עדותה, הייתה המתלוננת נסערת ובכתה (ת/8).

השוטר גרשון בר אף הוא העיד בבימ"ש כי חרף חלוף הזמן מהאירוע, זוכר את "**ההיסטריה**" בה הייתה שרויה המתלוננת, ואת העובדה כי "**היא הייתה נרגשת**" (עמ' 10 ש' 3).

א.2. חבלות וסימן שפשוף על גבי הקיר

מחדל חקירתי מהותי בתיק זה נוגע להימנעות מצילום חבלותיה של המתלוננת, חרף העובדה כי הן מהוות את אחת הראיות העיקריות בתיק זה.

אין חולק כי במהלך חקירת תיק אלמ"ב, כדבר שבשגרה, נוהג לצלם את חבלותיו של קורבן העבירה בסמוך לאירוע (ראה: עדותה של **השוטרת תגריד**- עמ' 5 ש' 24-25; עדות **השוטר גרשון בר**- עמ' 11 ש' 1-2)- ועם זאת, עיון בתיק החקירה, כמו גם בעדויות השוטרים המעורבים בתיק, מעלה כי הדבר **לא** נעשה בתיק זה כלל.

השוטרת אנה לויט מעידה כי לא צילמה את המתלוננת בסמוך לאחר האירוע כי לא הייתה לה מצלמה (עמ' 12 ש' 9) ולא זימנה אותה לצילום בתחנה- הואיל וחברה לשוטר מנוסה ממנה, ושהדבר היה מסור לשיקול דעתו (עמ' 9 ש' 9-12).

מעיד **השוטר רימון והבי** כי הגיעה לבית המתלוננת ללא מצלמה למחרת האירוע ועל כן לא צילמה (עמ' 6 סיפא- עמ' 7 רישא), וכדבריו-

**"לשאלתך האם כשראיתי את הסימנים לא חשבתי לצלם אותה או לזמנה לתחנה
לצילום- זה לא נעשה אני לא יודע למה"
(פרו' עמ' 7 ש' 4-5)**

השוטר גרשון בר נשאל על כך, ומסביר כי למרות שגבה הודעתה של המתלוננת, הוא אינו חוקר וכי זה אינו תפקידו לצלמה, הגם שמאשר כי בדרך כלל לוקחים את קורבן האלימות לתחנה ושם מצלמים את החבלות (עמ' 10 סיפא- עמ' 11 ש' 1-2).

עם זאת, חרף המחדל הנ"ל - נשמעה עדותו של **ד"ר סאמי חמודה** ממנה עולה כי המתלוננת התלוננה בסמוך לאירוע לגבי כאבים בגב, בצוואר ובמותן (עמ' 17 ש' 24), וכי ראה המטומות ושפשופים בפניה ובמרפק (עמ' 17 ש' 29).

כמו כן הוגשה התעודה הרפואית מיום האירוע, שערך **ד"ר חמודה** בנוגע לחבלות המתלוננת, לפיה מסרה המתלוננת כי הוכתה נמרצות בכל חלקי גופה, ובכלל זה נמשכו שערות, וכן ציין כי ראה המטומות בפניה, המטומות בידה השמאלית ובמרפק ימין **(ת/9)**.

אינדיקציה נוספת לתקיפת הנאשם את המתלוננת, עולה מעדויות השוטרים שהגיעו לזירת האירוע וגבו הודעות מהמתלוננת.

גרסתה של המתלוננת, לפיה במהלך המריבה בינה לבין הנאשם זרק עליה הנאשם קופסת ממתקים בסלון ביתם מקבלת חיזוק בעדותו של **השוטר גנאיים** שהגיע למקום, והבחין בסימן פגיעה על הקיר מעל לדלת בצדו הדרומי של הסלון **(ת/5)**.

גם **השוטרת אנה לויט** מציינת במזכר כי מעל לדלת המרפסת על הקיר **"ישנו סימן שמשהו נזרק ופגע בקיר"**, ובבימ"ש חוזרת ומעידה כי מדובר בסימן **"בולט"** (עמ' 11 ש' 32) שהותיר חפץ שנזרק **"עשה חריכה"** (עמ' 9 ש' 1-2), ו**"שפשף את הקיר"** (עמ' 12 ש' 7).

מטבע הדברים, בהעדר מצלמה בזירת האירוע, אף לא צולם סימן השפשוף בקיר **(עדותה של לויט - עמ' 12 ש' 1-2)**.

דברים אלה מתיישבים עם גרסת המתלוננת לפיה זרק עליה הנאשם קופסא בהיותו בסלון, בצאתה למרפסת, והואיל ומדובר בסימן מעל לדלת- סביר והגיוני כי הנאשם, שמיהר לנקות את שברי הזכוכיות, לא שם לב לסימן וממילא לא היה סיפק בידו להסוותו.

בחקירתו הנגדית אין בפיו של הנאשם הסבר אחר להימצאותו של הסימן על גבי הקיר, ולמעשה טוען בעלמא כי **"לא ראה סימן"**, באופן הסותר את עדויותיהם של השוטרים (עמ' 76 ש' 26-28) ומחזק את טענות המתלוננת.

השוטרים אף מעידים אודות סימני החבלה שנראו על פניה וגופה של המתלוננת.

כך כותב **השוטר עסאם גנאיים** כי ראה "**סימן שריטה על המצח וסימני מכות סימנים אדומים על הפנים מסביב לעין ימין ועל הלחי..**" (ת/5).

בבימ"ש מעיד השוטר גנאיים כי ציין רק את החבלות שראה במו עיניו (עמ' 14 ש' 18-20), וכי היא לא התלוננה על מכות או חבלות בשאר הגוף (ש' 21).

כך גם מציינת **השוטרת אנה לויט** במזכר לפיו הבחינה כי מתחת לעינה הימנית של המתלוננת על הלחי הימנית ישנם סימני מכה בגודל 3 ס"מ, וישנה נפיחות במקום, וכן כי מעל לגבה השמאלית ישנן 2 שריטות אדומות קטנות (ת/7).

בבימ"ש מוסיפה **השוטרת לויט** כי מדובר בחבלות אותן ראתה על גופה של המתלוננת ללא צורך להפשיטה (עמ' 7 ש' 29-31).

כמו כן מבחינה **לויט** במפורש בין "שריטה" לבין "סימני מכות" שנראו על פניה של המתלוננת, כמובא-

**"ש:את במזכר את מפרטת הבחנת בעין ימנית ולחי ימנית, סימני מכה, מה זה סימני מכה, יש שריטה?
ת: זה לא שריטה, רשמתי שריטה מעל לגבה. שאני אומרת סימני מכה, זה שהצבע שונה באזור שהוא יותר כהה ויש נפיחות, צבע של מכה כשמבאים סטירה, ככה זה נראה"
(עמ' 10 ש' 1-5)**

כמו כן שוללת לויט כי מדובר בסימנים שניכרו על המתלוננת כתוצאה מלחץ או התרגשות (שם, ש' 8-9).

חרף העובדה כי מעדותה של **לויט** עולה כי המתלוננת שללה קיומן של חבלות על גופה (עמ' 11 ש' 2), מתועדות חבלות על ידה ומרפקה של המתלוננת.

עובדה זו אינה סותרת את גרסת המתלוננת כלל ועיקר הואיל ואלו נמצאו על גב זרועה ומרפקה, הווה אומר- מקומות שאינם נחזים על נקלה לאדם עצמו, ומובחנים בעיקר ע"י העומד מן הצד, ועל כן לא מן הנמנע כי המתלוננת לא הבחינה בחבלות אלה.

יתרה מכך, גרסה זו של המתלוננת מעידה כאלף עדים כי לא ביקשה ל"הפליל" את הנאשם ולהרחיב את יריעת היפגעותה ממנו.

השוטר רימון והבי שגבה את הודעת המתלוננת בביתה למחרת האירוע, מעיד כי המתלוננת הצביעה על נפיחות בצדו השמאלי של המצח ובלחי ימין ומסרה כי הנפיחות היא מאגרופ שהכה בה הנאשם, וכן הצביעה על סימן אדום בגב זרועה הימנית (עמ' 6 פסקה שלישית, עמ' 7 סיפא).

עמוד 25

גם **השוטר גרשון בר**, שגבה את הודעתה הראשונה של המתלוננת בסמוך לאירוע, העיד בבימ"ש כי הבחין בשתי שריטות קטנות אדומות מעל הגבה השמאלית בפניה, והיא אמרה לו שהנאשם נשך אותה מעל לגבה (עמ' 10 ש' 4-5).

הנאשם אינו מסביר את קיומן של חבלות המתלוננת, ואף אין בפיו הסבר סביר שיש בו כדי להתמודד עם עדויותיהם של השוטרים והרופא בעניין זה (עמ' 72 ש' 10-32 ועמ' 73 ש' 1-10).

יתרה מכך, הנאשם "מגדיל לעשות" ואף טוען במהלך חקירתו הנגדית כי המתלוננת עשתה זאת לעצמה (עמ' 72 ש' 26-27).

למותר לציין כי המתלוננת אינה מגזימה בעדותה, ויוצרת רושם אמין ומתון בדבריה. כמו כן לא היססה להודות בעובדות "בעייתיות" מבחינתה, שעלולות לכרסם בגרסתה: כך למשל, היא מודה כי לא פנתה למיון הואיל ולא היה בכך צורך (עמ' 30 ש' 18-19), מסרה לשוטרים כי אין לה חבלות על גופה (עמ' 11 ש' 2), מודה כי לא הרגישה שהנאשם אדם אלים בתקופת אירוסיהם (עמ' 32 ש' 1-6), מודה כי הנאשם הוא שיזם את הליך הגירושין (עמ' 38 ש' 26), ואף הודתה כי בבקשתו לגירושין רצתה לתת לו עוד הזדמנות, אהבה אותו, ורצתה להמשיך לחיות עמו (עמ' 39 ש' 1-2).

הגם שתלונתה של המתלוננת בגין האישום השני (ראשון בסדר כרונולוגי) הוגשה בשיהוי רק לאחר קרות האירוע השני (אישום ראשון), הרי שאין מדובר "בעדות כבושה" מקום בו מעלה המתלוננת הסבר סביר ומניח את הדעת לכך, באומרה כי ביקשה לשוב ולתת לנאשם הזדמנות נוספת (עמ' 31 ש' 6).

רק משפניותיה לעזרה למשפחתו של הנאשם עלו בתווה (עמ' 31 ש' 7), והנאשם שב לסורו- הזעיקה המתלוננת את המשטרה והגישה תלונה.

ב. גרסת הנאשם ועדי ההגנה

חלקה הארי של גרסת הנאשם נסוב סביב טענות בדבר אופי חזק ותוקפני מצדה של המתלוננת כלפיו וכלפי משפחתו, איומיה כלפיו, כמו גם תיאורה כמי כרודפת בצע שנהגה לשקר לו במהלך נישואיהם.

כבר בהודעתו במשטרה מצייר עצמו הנאשם כ"קורבן" הנשלט ע"י המתלוננת, הנאלץ לסור למרותה, ולראיה- הציג את התלונה שהגיש נגדה בשנת 2006 במשטרה בגין איומים (נ/5).

כך מוסר הנאשם במשטרה כי המתלוננת עושה מה שהיא רוצה, אוסרת עליו להביא אורחים לבית, ומסרבת לקיים עמו יחסי מין (ת/3 עמ' 1 ש' 14), ובעדותו בבימ"ש תיארה כמי שנוהגת לשקר לו (עמ' 68 ש' 25-32), שמסתירה ממנו דברי דואר בתיבת דואר נפרדת (עמ' 68 ש' 25-26) וכי הוא אינו יודע עליה כלום, כי שיקרה לגבי גובה משכורתה (עמ' 60 ש' 14-16; עמ' 69 ש' 18-24), שיקרה לגבי העובדה כי היא מעשנת, וכיו"ב

(עמ' 62 ש' 15-21).

גם בבית המשפט המשיך הנאשם בתיאוריה של המתלוננת כתוקפנית ושתלטנית (עמ' 70 ש' 1-15), כשניכר כי הוא עושה כל שלא ידו על מנת להמעיט מחלקו בסכסוך ביניהם, ולגלגל לפתחה את מלוא האשמה.

הגזמתו פוגמת במשקל גרסתו ובמהימנותו.

כן, בגרסתו התגלעו סתירות רבות ומהותיות שאף בהן יש כדי לכרסם במהימנותו:

כך למשל בבימ"ש מעיד הנאשם מחד גיסא כי ראה את המתלוננת מרביצה לעצמה "אם היא הייתה משתגעת" (עמ' 73 ש' 31), וכי נהגה לעשות כך תוך כדי שהיא מקללת ומתעצבנת עד כי היה הולך מהמקום (עמ' 74 ש' 1-7), ואף במשטרה מסר כי המתלוננת נהגה להכות עצמה, להשתולל ולהפוך את הבית כל פעם שביקש ממנה לא לעבוד (ת/3 ש' 13) - ומאידך מודה בחקירתו הנגדית כי למעשה מעולם לא ראה אותה מרביצה לעצמה (עמ' 74 ש' 21-28), וכי למעשה מדובר בטענה בעלמא.

באופן דומה, במשטרה מעיד הנאשם כי המתלוננת סירבה לשכב עימו וישנה בחדר נפרד משום שטענה כי לא אוהבת את ריחו ולא רוצה להתקרב אליו (ת/3 ש' 2-3), ומאידך מגרסתו בבימ"ש עולה כי הסיבה לכך הייתה קבלת מכתב פינוי הבית מעו"ד, בשמו של אבי הנאשם, דבר שבשלו חדלה גם לטפל בו ובצרכי הבית (עמ' 56 ש' 27-29).

דווקא מגרסתו של הנאשם עולה יחס שתלטני ותוקפני כלפי המתלוננת, חרף העובדה כי מנסה להציג את הדברים באופן מרוכך.

כך, מעיד הנאשם במשטרה ובבית המשפט כי לאחר שסירבה לבקשתה של אמו להתפייס עמה, אסר עליה הנאשם לארח את חבריה וחברותיה בביתם (ת/3 עמ' 2 ש' 10-12; עמ' 60 ש' 8-10; עמ' 69 ש' 29-31; ת/2 ש' 22-23).

עוד מעיד, באופן שמתיישב עם גרסת המתלוננת, כי ביקש שלא תצא לעבודה (עמ' 69 ש' 1-7; עמ' 70 ש' 1-7, ש' 19-22; ת/3 ש' 13; ת/2 ש' 23), אם כי ניסה "לצבוע" עובדה זו באופן מרוכך כאילו "ביקש" ממנה לשעות כן "לטובת הילד" ומשק הבית.

בנקודה זו סותר עצמו הנאשם אף בנוגע לסיבת התנגדותו ליציאתה לעבודה - כשבהודעתו במשטרה טוען כי הסיבה לכך היא העובדה כי כתוצאה מכך השתנתה לרעה, וקנאתו בכך שהיא יפה ומתחילים איתה כמו גם חששו מפני מחשבותיה כי יכולה להשיג יותר טוב ממנו (ת/3 ש' 44-46), בעוד שבביהמ"ש מסביר כי התנגד ליציאתה לעבודה לאור הזנחתה את בנם, אותו, ואת משק הבית בעבור תשלום משכורת זעומה ממילא (עמ' 60 ש' 23-28; עמ' 69 ש' 1-7).

רק לאחר ההפסקה, שקטעה את חקירתו הנגדית של הנאשם, שב הנאשם ושינה גרסתו בהתאם לאמור בהודעתו במשטרה, לפיה סרב כי תעבוד בשל יופייה (עמ' 68 ש' 19-20).

הנאשם מעיד מחד גיסא כי בעת שטרקה את הדלת באירוע נשוא האישום הראשון, אמרה לו המתלוננת "שאני יצטער ואני לא יודע מה מחכה לי" (ת/3 ש' 25) ומאידך בבית המשפט לא אומר זאת, אלא חוזר ומעיד מספר פעמים כי המתלוננת כעסה וטרקה את הדלת של המרפסת, ותו לא (עמ' 60 ש' 28-31; עמ' 61 ש' 28).

בעדותו בבימ"ש מעלה הנאשם לראשונה את הטענה כי כלל אין מאפרה ואין קופסת ממתקים בסלון הבית (עמ' 62 ש' 1-13; עמ' 76 ש' 29-30; עמ' 77 ש' 1-9), טענות שלא בא זכרן בהודעותיו במשטרה (ת/2; ת/3).

חוסר אמינותו של הנאשם מתחזק אף בסוגיית חבלותיה של המתלוננת, מקום בו במשטרה העיד כי אינו יודע כיצד המתלוננת נחבלה בפניה (ת/3 ש' 32), ואף בהודעתו הנוספת טוען רק שלא נגע בה (ת/2 ש' 8), ומאידך בבימ"ש מנסה לטעון לראשונה כי היא גרמה את החבלות לעצמה (עמ' 72 ש' 26-27).

למותר לציין כי אינו מסוגל להתמודד ולהסביר את עדויותיהם של הרופא והשוטרים לעניין זה (עמ' 72- עמ' 73).

בשולי הדברים יוער, כי דווקא גרסת הנאשם לפיה חשה המתלוננת בצורך להחזיק בחשבונות בנק נפרדים, לשקר לו לגבי גובה משכורתה, ולקבל דואר לתיבת דואר נפרדת בבית הוריה - באופן שאינו מתיישב עם חיי נישואין תקינים - לא רק שאינה מטיבה עם הנאשם - אלא אף מזיקה לו, משום שיש בכך ככדי לחזק את טענותיה כי חשה לא בטוחה לצד הנאשם, כמו גם נרדפת ומנוהלת ע"י בני משפחתו.

למעלה מן הצורך יוער, כי מעדותו של הנאשם, כמו גם המסמכים שהגיש, עולה כי עבד במהלך השנים בעבודות שונות, השתכר, ואף השתתף בהוצאות מחייתם המשותפת בבית, לפחות במידה מסוימת, אולם אפילו הגזימה המתלוננת בעדותה בעניין זה, אם בשל תחושותיה הקשות כלפיו לפיהן הוא אינו מכבדה, בוגד בה, או מנהל אורח חיים כרווק, הרי שאין בכך כדי לקעקע את הרושם המהימן שהותירה עדותה בכללותה, או לכרסם בה, ובהתגבשותן של העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בכל הנוגע ל"הבטחה" לסגור את התיק ככל שהמתלוננת והנאשם יסתדרו ביניהם - הרי שהשוטרת תגריד מעידה כי הדבר יכול להיות, אך היא אינה זוכרת וכן מעידה כי ממילא ההחלטה על סגירת תיק אינה מצויה בתחום סמכותה (עמ' 4 ש' 15-20; עמ' 7 ש' 11-15).

עדות זו נסתרת בעליל בעדותם של עדי ההגנה ד"ר י. מ. וד"ר ס. ח., המעידים כי השוטרת תגריד הבטיחה כי ככל שבמהלך חודשיים לאחר הגשת התלונה יחזרו בני הזוג לחיים שגרתיים ללא אלימות - ייסגר התיק ולא יועבר

לצורך הגשת כתב אישום.

בנסיבות אלה, הגם שהשתכנעתי כי אכן כך הובטח לצדדים ע"י השוטרת תגריד בהיותם בתחנת המשטרה, ומדובר בהליך שאינו תקין כלל ועיקר, הרי שאין בכך כדי לעמוד לזכותו של הנאשם מקום בו השתכנעתי כי יסודותיהן של העבירות בהן הואשם- התקיימו.

אשר על כן, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את יסודות כתב האישום ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, והנני קובעת כממצא שבעובדה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, וכי היה מודע לטיב ותוצאות מעשיו, כמו גם לנסיבות ביצועם.

6. לאור האמור, הריני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' אייר תשע"ד, 04 מאי 2014, במעמד הצדדים